

[Himmelstrup.]

til udvalgsbehandling i finansudvalget. Vi nærer ikke for vort vedkommende noget ønske herom, men skulle man ønske en udvalgsbehandling, vil det vel være rimeligt, at den sker dér.

Kristen Amby: Også mit parti kan tiltræde forslaget til rigsdagsbeslutning angående Danmarks ratifikation af den i Paris undertegnede overenskomst vedrørende oprettelsen af en europæisk betalingsunion og ligeledes det lovforslag, der som en følge deraf — som det blev sagt af den ærede foregående taler — er fremsat her af finansministeren.

Jeg vil imidlertid gerne knytte et par enkelte bemærkninger til noget, som den højtærede udenrigsminister udtalte i sin udførlige redegørelse ved forslagets fremsættelse. Der siges i denne redegørelse ganske rigtigt og naturligt, at denne betalingsordning ligesom de tidligere betalingsordninger hviler på den grundtanke, at man ikke kan nå frem til et friere handels-samkvem mellem landene i Vesteuropa, hvis man ikke samtidig kan få fri ombyttelighed, konvertibilitet, mellem valutaerne. Dette er selvfølgelig rigtigt. Samtidig siger den højtærede udenrigsminister, at denne ombyttelighed ikke er tilstrækkelig til at skabe en friere handel. Det er desværre altfor rigtigt.

Mit parti og jeg tiltræder selvfølgelig fuldkommen dette forslag til rigsdagsbeslutning, men jeg synes, det er naturligt at understrege, at den forudsætning, hvorunder man oprindeligt gik ind for en betalingsordning, var den, at nu skulle der være et virkelig friere økonomisk samkvem mellem de europæiske lande indbyrdes, og det er rigtigt, at i sig selv skaber betalingsoverenskomsten ikke dette. Der er nemlig to faktorer, der kan hindre den friere handelsomsætning. For det første kan den hindres, hvis der ikke er tilstrækkelig ligevægt mellem de europæiske landes økonomiske forhold, og for det andet — og det er vigtigere — er den friere handel aldeles afhængig af, hvilken økonomisk politik de enkelte lande fører. Vi har jo på vor egen krop, på vor økonomi oplevet det ganske ejendommelige, at det synes, som om den eneste liberalisering, man andetsteds virkelig interesserer sig for, er liberaliseringen af visse såkaldte færdigvaregrupper, for en stor del tekstiler, medens man derimod ikke vil vide af liberaliseringen af den vigtigste færdigvare af alle, nemlig mæden, fødevarerne;

dér træder det enkelte lands økonomiske politik både på den ene og den anden vis hindrende i vejen for, at der kan ske en virkelig liberalisering. Det andet område, hvor den manglende liberalisering rammer os lige så hårdt, er råstofområdet. Bl. a. er jo hele dobbeltprissystemet et slag i ansigtet på selve liberaliseringstanken. Derfor kan man kun være i høj grad tilfreds med, at Danmarks forhandlere ved enhver lejlighed har fremhævet dette; men det bliver vi nu nødt til at blive ved med at fremhæve, for der er efter min anskuelse ikke megen mening i at tale om fuld liberalisering, selvom den også går op til 100 pct., hvis det blot sker med hensyn til en bestemt varegruppe eller en kreds af varegrupper, medens man næsten a priori undtager så fundamentale ting fra liberaliseringen som fødevarer og råvarer.

Det, at fødevarer undtages, rammer jo os, fordi det er det, vi for en stor del eksporterer; det rammer os meget hårdt, at vi ikke frit kan eksportere dem uden, skal vi sige, diskriminerende handlinger fra anden side. Disse diskriminerende handlinger kan være mangeartede; det kan være told — det er der nu ikke meget af —, men det kan sandelig også være dette, at man visse andre steder giver meget store tilskud til sin egen landbrugsproduktion, så det bliver på urimelige vilkår, man kommer til at konkurrere, selvom man iøvrigt kunne få lov at eksportere. Og for råvarenes vedkommende er det egentlig næsten økonomisk absurd at tale om liberalisering og ønske om et større økonomisk samarbejde i hele Europa, samtidig med at man fastholder dobbeltpriser på råvarer, så man f. eks. lader sit eget økonomiske liv eller sin industri arbejde med lavere råvarepriser, enten det nu er for kul eller stål, medens man tager helt andre priser af dem, man sælger disse råvarer til.

Jeg synes, det er naturligt, at dette bliver sagt her i dag fra tingets talerstol. Jeg kan understrege, at vi selvfølgelig vil tiltræde dette forslag til rigsdagsbeslutning, og vore forhandlere, ministre eller andre, vil sikkert have rigsdagen bag sig, når de vedblivende fremhæver, at en liberalisering, der kun skal betyde liberalisering af en del af det økonomiske liv, er ikke en virkelig liberalisering; den giver måske mere skævhed, end der var i forvejen.

Bertel Dahlggaard: Såvel forslaget til rigsdagsbeslutning om Danmarks ratifikation af overenskomsten om oprettelse af en europæisk betalingsunion som lovforslaget om konsolidering af visse betalingsmellelvæ-